

ſiden Lovforſlagets Forelæggelſe og Afgivellen af Udvalgets Erklæring, ikke var forløben.

(Lovforſlaget findes i Tillæg C.; 3die Behandling i Folkethinget findes i Tidenden Sp. 4902; Udvalgets Erklæring findes i Tillæg B. Sp. 1303—4.)

Der var til denne Behandling intet Vædringsforſlag ſtillet.

Spørgsmaalet om Lovforſlagets endelige Vedtagelſe fattes under Forhandling.

Ordføreren (Caſſe): Som Udvalget har bemærket i ſin Erklæring, har det eller i alt Fald enkelte af dets Medlemmer næret nogen Betænkelighed ved nogle af de Vædringer, ſom i Landſthinget ere blevne foretagne i Lovforſlaget, ſaaledes ſom det var vedtaget her ved 3die Behandling; men Udvalget er kommet til det Reſultat med Henſyn til de Betænkeligheder, der ſaaledes i viſſe Retninger maatte kunne næres, at tilraade det høie Thing at vedtage Lovforſlaget, ſaaledes ſom det nu foreligger. Jeg ſkal tillade mig i ſtørſte Korthed at gjøre opmærksom paa de Vædringer, ſom Lovforſlaget er undergaaet i Landſthinget. Vædre Medlemmer ville erindre, at det i Lovforſlagets § 3 var beſtemt, at Udgifterne ved Lørlægningen af Kirkerne ſkulle udredes af Tiendeieeren med et Bølp, der dog ikke maatte overſtige Gjennemſnitſindtægten for 10 Aar for et Bølp af 2 Aar og ſaaledes, at han deri kunde afdrage, hvad der var medgaaet i Skatter og Afgifter ſamt i Reparationer af Kirken og Kirkeſs Ring. Denne Paragraph er nu gaaet ud, og det hedder i den tilſvarende § 3, at naar en Tiendeieer foretrækker i Stedet for Lørlægning at udvide Kirkegaarden eller at anlægge en ny Kirkegaard, er han berettiget til at faae den fornødne Jord udlagt i Overensſtemmelſe med Frdg. 23de April 1845, en Forordning, der handler om Udvidelſe af Kirkegaard og Tilveiebringelſe i fornøden Fald af Aſſiſtentskirkegaarde. Det er alſaa kun en Fritagelſe for denne Byrde, der her er indrømmet Kirketiendeieeren, idet den Del af Udgifterne, ſom maatte overſtige de 2 Aars Indtægt, ſom Kirketiendeieeren var pligtig til at tilſvare, ogſaa efter den tidligere Affattelſe ſkulde udredes efter de ſædvanlige Regler for Kommuneafgifter. Det er denne Beſtemmelſe, der er gaaet ud, medens Udgangen til Udvidelſe af Kirkegaarden eller Anſtaffelſen af en ny er aabnet Tiendeieeren. I § 4 er der ogſaa foregaaet en Forædring. Det er denne Paragraph, der ſaſtkætter, at naar Kirkeſynet billiget Onſket om at faae Kirken opvarmet, bør det ſke paa den foreſkrevne Maade. Her er blot tilføjet en Beſtemmelſe, ſom fra alle Sider vil anſes for henſigtsmæssig, nemlig at Kirkeſynet ſkal forſikre ſig om, at fornødent Brændſel er ſikket ved frivillige Bidrag for 1 Aar. Jeg ſiger „ved frivillige Bi-

drag“, thi § 5, ſom den gif her fra Thinget, indeholder jo en Beſtemmelſe om, at Brændſel ſkal tilveiebringes ved frivillige Bidrag. § 7 indeholder en Vædring, ſom de Herrer maaffe ville finde mere væſentlig, men den har neppe nogen ſtor Betydning. De ville erindre, at der her blev debatteret en hel Del om Vægt og Arbeide af Sognebeboerne til de forſjellige Arbeider, der ſkulle foretages dels med Henſyn til Kirkeſs Opvarmning og dels med Henſyn til Kirkegaardenes Lørlægning, og det hedder, at der til diſſe Arbeider ikke kunde fordres Vægt og Arbeide. I Forſlaget, ſom det nu er kommet fra Landſthinget, hedder det, at der ved Lørlægningen kun kan fordres Vægt; det medfører alſaa, at der kun ſkal kunne fordres Kjøpſler af Sognebeboerne med Henſyn til Lørlægningen. Jeg behøver neppe at gjøre opmærksom paa, hvad der ogſaa er blevet fremhævet under Sagens tidligere Behandlinger, at dette i Grunden har meget lidt at betyde, idet de Arbeider, ſom nu ere udeladte, og hvor der alſaa kan være Spørgsmaal om at faae Gaandlangerarbeide, ſaafom ved Opbyggelſen af Skovſtene oſv., i ſig have ſaa godt ſom ingen Betydning, og endnu mindre Betydning har Vægt i ſaa Henſeende. For Lørlægningsarbeider bortfalder ogſaa efter Landſthingets Forſlag Gaandlangerarbeidet, og netop der kunde det have nogen Betydning; thi efter en ſaadan Afſvinnings Natur vil der kunne optaa idelige Tviftigheder om, hvorvidt Noget maatte betragtes ſom Gaandlangerarbeide eller ſom Arbeider, der udgjorde en væſentlig Del af Lørlægningsarbeidet. I Landſthingets Lovforſlag er der udgaaet en Paragraph, ſom var Gjenſtand for temmelig forſjellige Meninger her i Thinget. Det er den Paragraph, der beſtemmer, at naar ſamtlige Tiendeydere tilligere ere Tiendeieere, ſkulde Kommunen afholde Udgifterne ved de pagjelbende Arbeider, ſaaledes at de ikke til Folketirken henhørende Perſonier vare berettigede til en Godtgjærelſe, ſom ſvarede til, hvad de havde erlagt med Henſyn til Lørlægningsarbeider oſv. Det vil viſtnok være i de Herreræ Grændering, at det maatte indrømmes fra enhver Side, at denne Paragraph indeholdt en Afvigelſe fra, hvad der ellers gjaldt med Henſyn til Tiendeieerne, men den blev forſvaret med en Bemærkning om, at der under viſſe Forhold i en Landſbykommune let kunde indtræde en Miſſtemning, ſom det var pænſeligt at forebygge. Udeladelſen af denne Paragraph bevirker, at der indtræder den ſuldsændige Enhed med Henſyn til Tiendeieerne, hvad enten det er ſamtlige Tiendeydere eller der er en enkelt Tiendeieer. Der ſtaar endnu to Paragrapher tilbage, i hvilke der er foretaget Vædringer. Det blev foreſlaaet og vedtaget her i Thinget, at Kirke- og Underviſningsminiſteren ſkulde være bemyndiget til, hvis en Kirke var ſaa velhaveude, at den kunde holde alle Udgifter ved de i Lovforſlaget omblede Arbeider, ogſaa navnlig ved Lørlægningen, at give ſit Sam-